

Hebt uw vijanden lief

Door: Anke Pronk-Waterlander

Het Bijbelgedeelte uit Mattheüs 5:43-48 heeft me jarenlang beziggehouden. Ik kon er niet mee uit de voeten. Ik geef hier de NBG-vertaling weer:

'Gij hebt gehoord, dat er gezegd is: Gij zult uw naaste liefhebben en uw vijand zult gij haten. Maar Ik zeg u: Hebt uw vijanden lief en bidt voor wie u vervolgen, opdat gij kinderen moogt zijn van uw Vader, die in de hemelen is; want Hij laat zijn zon opgaan over bozen en goeden en laat het regenen over rechtvaardigen en onrechtvaardigen. Want indien gij liefhebt, die u liefhebben, wat voor loon hebt gij? Doen ook de tollenaars niet hetzelfde? En indien gij alleen uw broeders groet, waarin doet gij meer dan het gewone? Doen ook de heidenen niet hetzelfde? Gij dan zult volmaakt zijn, gelijk uw hemelse Vader volmaakt is.'

Waar ik de meeste moeite mee had, was vers 46, - ***'Want indien gij liefhebt, die u liefhebben, wat voor loon hebt gij? Doen ook de tollenaars niet hetzelfde?'***

De conclusie die ik destijds hieruit trok was deze: Wij moeten dus kennelijk volmakter zijn dan God en niet alleen maar liefhebben wie ons liefhebben, terwijl God dat Zelf wel doet, toch? Hij houdt toch alleen maar van diegenen die een persoonlijke keuze voor Hem c.q. Jezus hebben gemaakt? Zij die niet voor Hem kiezen, vijanden dus, gaan voor altijd verloren. Vraagje: Is dit rechtvaardig?

Ik ben traditioneel Christelijk opgevoed en volgens het geloof van mijn ouders zou God later Zijn vijanden voor altijd naar 'de hel' sturen, waar ze in vuur gemarteld zouden worden. Er waren ook mensen in mijn gemeente die zeiden dat God Zijn vijanden zou vernietigen, volledig uitroeien. En daarmee bedoelden ze dan dat dit minder erg was!

Ik dacht daarom altijd dat God van de gelovigen verwachtte dat ze vergevingsgezinder zouden zijn dan Hij Zelf. Anders gezegd: het schepsel moet beter presteren dan de Schepper! En daar had ik grote moeite mee. Bij mensen zouden we zoiets schijnheilig noemen! Bovendien leek het me ook zo verschrikkelijk onlogisch.

Ik heb alle boeken van onze gemeentebibliotheek gelezen (echt waar, want die beheerde ik zelf en ik kocht dus ook de boeken in), maar nooit een antwoord op deze kwestie gevonden. En als ik er met gemeenteleden over sprak dan zeiden ze bijvoorbeeld zoiets als dat God te heilig was om het kwaad om Zich heen te kunnen verdragen. Of dat Zijn wegen hoger zijn dan die van ons. En er was ook iemand die vond dat ik dit soort vragen over God helemaal niet mocht stellen. Een kleipot mag niet de Potterbakker aanklagen.

Wat ik ook niet snapte was dat Jezus ondanks dit alles Zijn Vader toch volmaakt noemde. Dus je bent volmaakt als je je vijanden vernietigt of martelt? Van een mens zou niemand zoiets durven beweren, maar van God dus wel? 'Zucht... tja, Anke, Gods wegen zijn nu eenmaal ondoordringelijk.' En daar kon ik het dan weer mee doen. Ik geloof wel dat ze mij vroeger in die gemeente een lastpak vonden.

Maar ik bleef, als kind van God, gewoon vragen stellen aan Mijn hemelse Vader en het uitblijven van antwoorden resulteerde uiteindelijk in depressiviteit en een geloofscrisis. Jaren later ging ik inzien dat Hij die vragen Zelf in mijn hart gelegd had. Ik moest eerst de wanhoop van de leugen ervaren, voordat Hij mij kon overweldigen met de waarheid! Uiteindelijk 'ontdekte' ik boeken en artikelen die nieuw licht lieten schijnen op de zo vertrouwde Bijbelverzen, maar die ook verzen behandelden die men vroeger in mijn gemeente maar liever negeerde.

Een van de eerste dingen die ik leerde was dat de gangbare Bijbelvertalingen heel veel vertaalfouten bevatten. Bijvoorbeeld dat het woord *eeuwig* niet *eindeloos* betekent, maar *betrekking hebbend op de eeuw*. En dat *verloren gaan* geen definitieve toestand is, maar een tijdelijke. Ik begreep al snel dat er geen plaats is waar God mensen martelt; dat 'de hel' waar Jezus over sprak niets meer en niets minder was dan de vuilstortplaats van Jeruzalem, genaamd *Gehenna*, waar later, in het 1000-jarig rijk, de lijken van rebellen zullen liggen smeulen en ontbinden.

Wat vooral diepe indruk op me maakte waren de vele verzen, die beginnen met: '**Gij zult...**' Daarin zag ik altijd de dreigende vinger van God - 'Denk erom, want anders...' Ik leerde dat '**Gij zult...**' geen opdracht inhield, maar een voorzegging, een belofte!

'Gij dan zult volmaakt zijn, gelijk uw hemelse Vader volmaakt is.'

Het werd me ook al gauw duidelijk dat het hele idee van *de vrije wil* een leugen is, dat we helemaal niet kunnen kiezen voor of tegen God. Gods liefde is onontkoombaar! Hij bepaalt wanneer Hij ons geloof schenkt, in verschillende fases, maar uiteindelijk aan allen. En dan is er ook geen vijandschap meer. Wanneer allen geloven, is de universele verzoening een feit (Kolossenzen 1:16-20). God heeft Zijn vijanden wel degelijk lief en zal hen met Zich verzoenen.

www.pronk-stukjes.nl